

Folketingets Retsudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 18. december 2009

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail ism@ism.dk

Under henvisning til Folketingets Retsudvalgs brev af 1. december 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 211 (REU Alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

JUB/ J.nr. 2009-8038

Spørgsmål nr. 211:

"Ministeren bedes redegøre for hvem, der afholder de økonomiske udgifter ved anbringelsen af udviklingshæmmede afhængig af sanktionstype og herunder angive konsekvenserne af at lave enten finansiering, der alene er statslig eller lade kommunerne medfinansiere alle anbringelser. Der bedes redegjort for både fordele og ulemper."

Svar:

Det lægges til grund for besvarelsen, at spørgsmålet omfatter kriminelle voksne udviklingshæmmede, som på grund af deres psykiske funktionsnedsættelse frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16. For disse personer kan retten efter straffelovens § 68 træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger end straf, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Det kan f.eks. være anbringelse på botilbud efter servicelovens § 108 for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, herunder ophold på den særligt sikrede afdeling på Kofoedsminde. Det lægges til grund, at det er disse anbringelser, der henvises til i spørgsmålet.

På spørgsmålet om, hvem der afholder udgifterne ved anbringelsen af målgruppen, kan oplyses:

Foranstaltningsdomme, der indebærer anbringelse af borgeren i botilbud for personer med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne efter servicelovens § 108, fuldbyrdes af kommunalbestyrelsen, som også har forsyningsansvaret for området. Udgifter til sådanne anbringelser afholdes af borgerens opholdskommune, der også afholder udgifter til andre indsatser efter serviceloven, som kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om over for målgruppen. Det kan f.eks. være socialpædagogisk bistand efter service-

lovens § 85 og beskyttet beskæftigelse efter servicelovens § 103.

Der er mulighed for statsrefusion i særligt dyre enkeltsager. Der er fastsat regler herom i bekendtgørelse om statsrefusion i særligt dyre enkeltsager efter § 176 i serviceloven. Efter en overgangsordning i forbindelse med kommunalreformen nås i 2010 de endelige refusionsniveauer, således at kommunerne fra 2010 får refunderet 25 pct. af udgiften mellem 900.000 kr. og 1.689.999 kr. og 50 pct. af udgiften over 1.690.000 kr. (i 2010-priser) via refusionsordningen for særligt dyre enkelt sager.

Det fremgår af § 17, stk. 4, i bekendtgørelse om magtanvendelse, at kommunalbestyrelsen for Lolland Kommune har pligt til at etablere tilbud i en særlig sikret afdeling på Kofoedsminde, samt pligt til i dette tilbud at modtage personer, som i henhold til dom eller retskendelse skal optages i et særligt sikret botilbud, jf. servicelovens § 108, stk. 6, nr. 1-3. Udgifterne til driften af den sikrede boform Kofoedsminde fordeles ifølge § 3 i bekendtgørelse om principper for kommunernes finansiering af de mest specialiserede lands- eller landsdelsdækkende tilbud mellem landets kommuner efter folketal.

Vedrørende spørgsmålet om konsekvenserne af at lave en ren statslig finansiering eller en statslig finansiering med kommunal medfinansiering skal det bemærkes, at den personkreds, der idømmes en foranstaltningsdom til ophold i et botilbud, almindeligvis vil være personer, som kommunalbestyrelsen i forvejen havde en forpligtelse til at tilbyde forskellige indsatser. Det kan være rådgivning, socialpædagogisk bistand, beskyttet beskæftigelse, behandling for stofmisbrug og botilbud. Hvis finansieringsansvaret for indsatsen efter serviceloven over for målgruppen overgik til staten, vil det svække de incitamenter, som kommunerne har til at yde udviklingshæmmede de indsatser, som kan være kriminalitetsforebyggende. I bestræbelser på at forebygge kriminalitet vil en sådan finansieringsmodel være en ulempe. Incitamenterne vil dog i et vist omfang kunne opretholdes, hvis kommunerne er medfinansierende.

Hvis staten skulle overtage finansieringsansvaret for indsatsen efter serviceloven over for målgruppen, skal der tages stilling til, om det kun er finansieringsansvaret, der skal overgå til staten, eller om staten også skal overtage kommunernes afgørelseskompetence i forhold til indsatser efter serviceloven

Med kommunalreformen er myndighedsansvaret og finansieringsansvaret for indsatser efter serviceloven samlet hos kommunalbestyrelsen. Dermed sikres en entydig ansvarsplacering i forhold til indsatser efter serviceloven hos én myndighed, herunder i forhold til tilsynet med, at borgeren løbende modtager den indsats, der er behov for. Hvis staten skal træffe afgørelse om indsatser over for målgruppen og afholde udgifterne dertil, vil det kræve, at der opbygges et, i forhold til kommunerne, parallelt statsligt system til varetagelse af de opgaver, som kommunerne løser som myndigheder i dag. Det

vil være en ulempe, fordi det vil indebære risiko for dels et unødvendigt bureaukrati, dels snitfladeproblematikker om, hvem der varetager de forskellige myndighedsopgaver på servicelovens område i forhold til borgeren. Medkommunal finansiering af opgaverne vil ikke fjerne disse ulemper.

Hvis kommunen skal have afgørelseskompetencen i forhold til indsatser over for målgruppen, mens staten afholder udgiften til disse indsatser, vil det betyde, at der ikke er sammenhæng mellem, hvem der visiterer til indsatser og hvem, der betaler for dem. Det vil være en ulempe, fordi en sådan finansieringsstruktur indebærer risiko for, at den bevilgende myndighed ikke har incitamentet til at inddrage relevante økonomiske overvejelser i visitationen. Incitamenterne vil dog i et vist omfang kunne opretholdes, hvis kommunerne er medfinansierende.

Hvis staten skal overtage finansiersansvaret af området, vil det reducere en hensigtsmæssig incitamentsstruktur i kommunerne til at forebygge, at disse borgere begår kriminalitet. Forebyggelsen kan blandt andet bestå i, at kommunerne yder disse borgere indsatser efter serviceloven og føret tilsyn med, at borgeren modtager den hjælp, som den pågældende har behov for, og som kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om. Fremfor at opbygge et nyt statsligt system på området er det bedre at sikre, at kommunerne har gode rammer for at kunne løfte indsatsen. Opmærksomheden henledes på, at staten, via sin medfinansiering af de særligt dyre enkeltsager, bidrager til, at området er håndterbart for kommunerne.

Karen Ellemann

/ Karin Ingemann